Sygn. akt: I Ns 347/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2023 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Anna Wołujewicz

Protokolant starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2023 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z wniosku J. J. (1)

z udziałem A. Z. (1) i A. J. (1)

o zasiedzenie

postanawia:

1. stwierdzić, że A. J. (1) z dniem 1 października 2005 roku nabyła przez zasiedzenie własność nieruchomości położonej w P., działki numer (...), o powierzchni 0,0152 ha, dla której to nieruchomości w Sądzie Rejonowym w Człuchowie prowadzona jest księga wieczysta Kw nr (...) w granicach ustalonych przez biegłego J. C., według wariantu numer 2, w opiniach z dnia 28 września 2021 roku oraz z dnia 16 sierpnia 2022 roku, które stanowią integralną część niniejszego postanowienia,

2. ustalić, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane z własnym udziałem w sprawie,

3. nakazać ściągnąć od wnioskodawcy J. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Człuchowie kwotę 3.355,86zł (trzy tysiące trzysta pięćdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt sześć groszy) tytułem nieopłaconych kosztów sądowych.

Sygn. akt I Ns 347/20

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. J. (1) wniósł o stwierdzenie nabycia własności przez zasiedzenie z dniem 26 listopada 1988 r. nieruchomości w postaci części działki o pow. ok. 115 m kw. o nr 195/1, niezabudowanej położnej w miejscowości P., gmina R., objętej księgą wieczystą, prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Człuchowie o nr Kw (...). W uzasadnieniu wniosku wskazał, że właścicielem ww. działki, której część ma stanowić przedmiot zasiedzenia wg księgi wieczystej jest A. M. (obecnie Z.), która nabyła tę nieruchomość od Gminy R. w dniu 17 września 2019 r. Wyjaśnił, że jest właścicielem przylegającej do niej działki o nr (...). W 2020 r. geodeta, na wniosek uczestniczki postępowania, wyznaczył granice jej nieruchomości wstawiając nowe słupki wyznaczające granice. Według wnioskodawcy pomiędzy działką nr (...) a działką nr (...) ustalono granicę w sposób odbiegający nawet o ok. 2,5 m od granicy wzdłuż której działka była do tej pory użytkowana przez wnioskodawcę i jego poprzedników prawnych, pomniejszając powierzchnię działki nr (...). Wnioskodawca w żaden sposób nie zaaprobował nowej granicy, podkreślając także, że geodeta nie mógł odnaleźć wyznaczającego wcześniej granice kamienia granicznego, gdyż w czasie wykonania prac ziemnych kamień ten został usunięty. Według strony wprowadzona w 2020 r. zmiana granic spowodowała naruszenie dotychczasowego stanu

użytkowania, który trwał nieprzerwanie od 1948 r., albowiem działka nr (...) była użytkowana przez wnioskodawcę, a wcześniej przez jego poprzedników do granicy istniejącej sprzed 2020 r. Powyższą okoliczność potwierdzają ślady jednoznacznie to wskazujące, albowiem na działce nr (...) był posadowiony drewniany dom, który nie był na trwale związany z gruntem, jednak była do niego doprowadzona woda, której ujęcie wychodziło z gruntu wewnątrz budynku. W dniu 23 maja 1995 r. dom ten został sprzedany przez rodziców wnioskodawcy do skansenu w okolicach G.. Z uwagi na brak związania domu z gruntem, nie można teraz odtworzyć obrysu domu, jednak w dalszym ciągu widoczne jest miejsce do którego doprowadzona była woda wewnątrz domu. Miejsce to znajduje się poza nową granicą działki wyznaczoną przez geodetę. Wskazał także, że na tej działce znajdował się murowany budynek gospodarczy, który w odróżnieniu od drewnianego, był trwale związany z gruntem. Budynek ten istniał od chwili objęcia we władanie nieruchomości przez dziadków wnioskodawcy i był cały czas użytkowany przez nich, a następnie jego rodziców, a w końcu przez wnioskodawcę, który go rozebrał w 2016 r., jednakże w dalszym ciągu łatwo można zauważyć fundamenty na których budynek był posadowiony. Położenie jednoznacznie wskazuje, że znajdowały się one poza obecną granicą działki. Wyjaśnił, że działka nr (...) była użytkowana według wcześniejszej granicy przez dziadków wnioskodawcy od 1948 r., gdyż wchodziła w skład gospodarstwa rolnego, które zostało nabyte przez dziadków wnioskodawcy J. i J. F. na podstawie prawomocnego orzeczenia o wykonaniu aktu nadania z dnia 27 listopada 1958 r. Pomimo, że działka ta była użytkowana przez J. i J. F. (1) znacznie wcześniej (ok. 10 lat) jako datę od której działką tą oni władali jako właściciel, przyjęto datę prawomocnego orzeczenia o wykonaniu aktu nadania. Następnie gospodarstwo to zostało przekazane rodzicom wnioskodawcy, a aktem notarialnym z dnia 27 grudnia 2007 r. matka wnioskodawcy A. J. (1) podarowała tę nieruchomość swojemu synowi - wnioskodawcy, który od tego dnia władał jak właściciel działką nr (...) wg wcześniejszych granic tj sprzed ingerencji geodety w 2020 r., a uprzednio w taki sam sposób władali jego poprzednicy dlatego jego zdaniem zasiedzenie nastąpiło z dniem 27 listopada 1998 r.

W odpowiedzi na wniosek uczestnika postepowania A. Z. (2), reprezentowana przez pełnomocnika zawodowego, wniosła o odrzucenie wniosku w całości z uwagi a na niedopuszczalność drogi sądowej, względnie o jego oddalenie w oraz o wezwanie do udziału w sprawie Gminę R. na podstawie art. 51 § 2 k.p.c. Zdaniem uczestniczki istotą sporu pozostaje kwestia rozgraniczenia nieruchomości, co w świetle art. 29 i nast. ustawy prawo geodezyjne i kartograficzne, który przewiduje tryb administracyjny rozgraniczenia nieruchomości, a tym samym droga sądowa jest niedopuszczalna. Z ostrożności procesowej uczestniczka postępowania wniosła o oddalenie wniosku, podkreślając, ze niemożliwym jest aby zasiedzenie miało nastąpić na rzecz wnioskodawcy z dniem 26 listopada 1988 r., gdyż wówczas nie był on właścicielem sąsiedniej nieruchomości tj. działki nr (...). Uczestniczka zaprzeczyła aby wnioskodawca bądź jego poprzednicy kiedykolwiek posiadali przedmiotową część nieruchomości, stanowiącą jej własność. Nieruchomość działka nr (...) od dnia nabycia pozostaje w jej nieprzerwanym posiadaniu, a wcześniej znajdowała się w posiadaniu gminy. Według niej możliwie pozostaje co najwyżej czasowe zajmowanie części przedmiotowej nieruchomości bez tytułu prawnego w 2019 r. przez składowanie drewna bądź innych rzeczy. Wyjaśniła, że wnioskodawca wraz z K. A. i E. K., uprzątnęli działkę z pozostawionych na niej rzeczy, niezwłocznie po otrzymaniu pisma od ówczesnego właściciela Gminy R.. Wniosek o wezwanie do udziału w sprawie Gminy R. wyjaśniła okolicznością, że w przypadku uwzględnienia roszczenia, uczestniczce będą przysługiwać uprawnienia/roszczenia z tytułu rękojmi rzeczy sprzedanej.

Na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2021 r. pełnomocnik wnioskodawcy oświadczył, że aktualne granice ustalone są przez geodetę i nie są one kwestionowane przez wnioskodawcę.

Postanowieniem z dnia 31 marca 2022 r. Sąd oddalił wniosek uczestniczki postępowania w przedmiocie odrzucenia wniosku.

W piśmie z dnia 7 lutego 2023 r. wnioskodawca wniósł, że w sytuacji gdyby Sąd uznał, że z chwilą upływu terminu zasiedzenia posiadaczem samoistnym, na rzecz którego miałoby nastąpić zasiedzenie była A. J. (1), to modyfikuje wniosek w ten sposób, że wnosi o stwierdzenie, że uczestniczka postępowania A. J. (1) nabyła przez zasiedzenie przedmiotową część nieruchomości działki nr (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Część działki nr (...) położonej w miejscowości P., dla których Sąd Rejonowy w Człuchowie prowadzi księgę wieczystą kw nr (...) stanowi część pasa znajdującego się wzdłuż granicy z działką nr (...), położonej w miejscowości P., dla której Sąd Rejonowy w Człuchowie prowadzi księgę wieczystą kw nr (...). Na terenie tym znajdują się pozostałości po budynkach należących do rodziny wnioskodawcy.

bezsporne, opinia biegłego k. 176-180k. 241

Dziadkowie wnioskodawcy J. i J. F. (2) nabyli na podstawie aktu nadania z dnia 27 listopada 1958 r. gospodarstwo rolne, położne w miejscowości P., w tym ww. działkę nr (...). Następnie przekazali gospodarstwo rolne swojej córce A. J. (1) – matce wnioskodawcy, która przekazała na podstawie umowy darowizny gospodarstwo swojemu synowi wnioskodawcy J. J. (1).

bezsporne ponadto dowód: odpis kw k. 8, wypis z mapki k. 9, akt notarialny k. 10-13 zeznania świadka

W czasie gdy dziadkowie wnioskodawcy byli właścicielami ww. nieruchomości, to na ich posesji, a także na części posesji działki (...) był posadowiony drewniany dom, bez fundamentów, do którego była doprowadzona bieżąca woda, której ujęcie było bezpośrednio z gruntu. W dniu 23 maja 1995 r. dom ten został sprzedany przez rodziców wnioskodawcy do skansenu w okolicach G.. Na działce nr (...) znajdowała się stajenka, gdzie matka wnioskodawcy trzymała węgiel i narzędzia, po zawaleniu się dachu została rozebrana. Znajdował się też murowany budynek gospodarczy, który był użytkowany przez rodzinę wnioskodawcy, a następnie został rozebrany przez wnioskodawcę w 2016r. Na działce znajdowały się mury poniemieckiej sali, w której już w latach osiemdziesiątych nic się nie działo. Pomiędzy murami sali a drewnianym domem, w którym mieszkała rodzina wnioskodawcy było przejście z którego korzystała rodzina wnioskodawcy. Do 2020 r. nie występowały spory co do przebiegu granicy pomiędzy działką nr (...) a nr 195/1, a także sposobu korzystania ze spornego gruntu.

bezsporne, ponadto dowód: umowa k. 6-7, zdjęcie k. 116-119, k. 132, zeznania uczestniczki A. J. k. 134, E K. k. 135, k. 135v, E. A. k. 136, 136v, A. S. k. 137v, J. M. k. 138v, oględziny k. 35-36

Działa nr 195/1, pierwotnie była oznaczona nr 86. Działka ta w 1961 r. posiadała powierzchnię 0,24 ha i oznaczona była jako tereny osiedlowe zabudowane R-V, a osobą władającą było Prezydium Gromadzkiej Rady Narodowej. Następnie w latach 1972-1976 nastąpiła zmiana numeracji działki z nr (...) na nr 195. W 1976 r. działka nr (...) w trybie postępowania scaleniowego na terenie gminy R. zmieniła numerację i powierzchnię na działkę nr (...) o pow. 0,37 ha, a oznaczenie jako grunty orne RV0.13 i tereny osiedlowe zabudowane Bi/RV 0.24 ha, osobą władającą gruntem było nadal Prezydium Gromadzkiej Rady Narodowej w R.. Następnie na podstawie przepisów ustawy wprowadzającej ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych właścicielem ww. działki została Gmina R.. W dniu 17 września 2019 r. uczestniczka postępowania kupiła działkę nr (...) od Gminy R.

bezsporne, ponadto dowód: pismo k. 285, akt notarialny k. 107-112, decyzja k. 286-288, mapa k. 289, wykaz zmian gruntowych k. 289

Uczestniczka postępowania po zakupie działki zleciła w 2020 r. geodecie wyznaczenie granic jej nieruchomości, który wstawił nowe słupki wyznaczające granice. Wprowadzona zmiana granic spowodowała zdaniem wnioskodawcy naruszenie dotychczasowego stanu użytkowania.

bezsporne, ponadto dowód: pismo k. 106

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art.172 k.c., w brzmieniu obowiązującym od 1990r., posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Jednakże po upływie trzydziestu lat posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze.

Z powyższego wynika, iż koniecznymi przesłankami, które muszą być spełnione, aby można było nabyć prawo własności nieruchomości w drodze zasiedzenia jest posiadanie samoistne oraz odpowiedni okres czasu.

Posiadanie jest to stan faktyczny, polegający na faktycznym władztwie, przez które rozumie się samą możność władania rzeczą. Nie jest przy tym konieczne dla istnienia posiadania rzeczywiste korzystanie z rzeczy, lecz sama możność takiego korzystania (orzeczenie SN z dnia 3 czerwca 1966r., III CR 108/66, OSPiKA 10/67, poz.234).

Istotne jest również, aby posiadanie prowadzące do zasiedzenia miało charakter posiadania samoistnego. Charakteryzuje się ono tym, że posiadacz włada rzeczą w takim zakresie, jak to czyni właściciel, wykorzystując taką faktyczną możliwość władania rzeczą, do jakiej właściciel jest uprawniony.

W związku z powyższym tylko ten, kto rzeczą faktycznie włada, z zamiarem władania dla siebie, jest jej posiadaczem samoistnym.

Obok posiadania konieczną przesłanką do nabycia prawa własności w drodze zasiedzenia jest upływ czasu, aby władający nieruchomością był jej posiadaczem samoistnym przez określony w ustawie czas. Jest on różny w zależności od tego czy mamy do czynienia z posiadaniem samoistnym w dobrej czy złej wierze. W przypadku dobrej wiary jest to termin 20 letni, a w przypadku złej wiary – 30 letni. Dopiero po upływie tych terminów posiadacz samoistny jest właścicielem nieruchomości.

Dobra wiara polega na błędnym, ale w danych okolicznościach usprawiedliwionym przekonaniu posiadacza nieruchomości, że przysługuje mu wykonywane przez niego prawo.

W rozpoznawanej sprawie zasadniczą kwestią sporną było ustalenie czy wnioskodawca i jego poprzednicy korzystali ze spornego gruntu jak posiadacze samoistni przez odpowiedni okres czasu, ale także czy to posiadanie, tej konkretnie części nieruchomości, której dotyczył wniosek, może prowadzić do nabycia własności przez zasiedzenie.

Powszechnie przyjmuje się, że rodzaj posiadania (samoistne lub zależne) zdeterminowany jest przede wszystkim zakresem faktycznego władztwa nad rzeczą oraz faktem, czy odbywa się ono za wyraźną lub dorozumianą zgodą innej osoby (w tym właściciela). Posiadanie samoistne to władztwo nad rzeczą z wyłączeniem innych osób i niezależne od wyraźnej lub dorozumianej zgody innej osoby, w tym w szczególności niezależne od zgody i woli właściciela. Każdy posiadacz samoistny obejmuje rzecz w posiadanie dlatego, że, z przyczyn usprawiedliwionych, uważa się za właściciela albo dlatego, że chce rzeczą władać dla siebie, jak właściciel, chociaż wie, że nie jest właścicielem (por. m. in. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2007 r. I CSK 300/07, OSNC –ZD 2008/3/91).

Okoliczności uzyskania władania rzeczą nie mają więc znaczenia dla oceny tego władania jako posiadania samoistnego. Kwalifikacja władania nieruchomością jako posiadania samoistnego, stanowiącego przesłankę zasiedzenia nieruchomości uzależniona jest od sposobu władania rzeczą. Dla stwierdzenia posiadania samoistnego konieczne jest wykonywanie przez posiadacza czynności faktycznych wskazujących na samodzielny, rzeczywisty i niezależny od woli innej osoby stan władztwa (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 września 2003 roku, I CK 74/02, LEX Nr 141416).

W ocenie Sądu materiał dowodowy zebrany w sprawie jednoznacznie przesądza, że członkowie rodziny wnioskodawcy byli samoistnymi posiadaczami części nieruchomości objętych wnioskiem, albowiem ich posiadanie miało charakter władania rzeczą z zamiarem posiadania jej dla siebie. Ujawnili oni swą wolę posiadania przedmiotowego gruntu dla siebie w sposób jawny i dostrzegalny dla otoczenia realizując wszelkie prerogatywy właścicielskie takie jak: samodzielne zamieszkiwanie drewnianego budynku, korzystanie z budynków gospodarczych bez żadnych pozwoleń i uzgodnień z właścicielem. Nawet ich świadomość czy posiadają, czy nie posiadają tytułu prawnego do przedmiotowej części nieruchomości, nie wyłącza w żaden sposób braku przymiotu samoistności posiadania nieruchomości. Podkreślić należy, że nie budzi wątpliwości, że w niniejszej sprawie grunt sporny obejmował część terenu na którym posadowiony był punkt z ujęciem doprowadzenia bieżącej wody, który znajdował się w domu, w którym mieszkali dziadkowie wnioskodawcy. Bezsporna była okoliczność, że dom ten nie stanowił elementu funkcjonalnie związanego

gruntem. Biorąc pod uwagę, że z budynku tego korzystała wyłącznie rodzina wnioskodawcy, to teren ten był wykorzystywany tylko i wyłącznie przez poprzedników prawnych wnioskodawcy, z wyłączeniem innych osób. W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że poprzednicy prawni wnioskodawcy korzystali również z budynków gospodarczych, po których zostały tylko resztki fundamentów, których część znajduje się na spornym gruncie. Powyższe potwierdzono również w czasie oględzin, gdzie sposób korzystania z działki nr (...) nie pokrywał się z granica wyznaczoną w 2020 r.

Wskazać należy, że wnioskodawca wykazał, że sporną część nieruchomości (wariant II opinii biegłego) objęli w posiadanie jego dziadkowie wraz z uzyskaniem aktu nadania 27 listopada 1958 r. W ocenie Sądu z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że z przedmiotowego gruntu jak właściciel korzystali dziadkowie wnioskodawcy, później jego matka, a ostatecznie sam wnioskodawca i jego rodzina. Świadczy o tym przede wszystkim fakt, że przeprowadzając poszczególne prace polegające, pracach porządkowych, korzystaniu z drewnianego domu, korzystaniu z budynków gospodarczych, ścinaniu roślinności czynili to samodzielnie, nie pytając i nie informując o tym nikogo, a ówczesny właściciel gruntu Skarb Państwa, czy Gmina R. się temu nie sprzeciwiał. W ocenie Sądu zachowanie takie świadczy, że korzystali z gruntu w sposób samoistny, manifestowali w ten sposób, że władają tym gruntem z wyłączeniem innych osób i nie uwzględniając praw innych podmiotów, przekonani byli, że grunt ten stanowi część ich działki. Powyższe ustalenia potwierdzają nie tylko wyjaśnienia wnioskodawcy, ale także zeznania A. J. (1) k. 134, E. K. k. 135, k. 135v, E. A. (2) k. 136, 136v, A. S. (2) k. 137v, J. M. (2) k. 138v. Świadkowie potwierdzili, że do drewnianego domu, w którym mieszkali dziadkowie wnioskodawcy doprowadzone było przyłącze wody, którego resztki pozostały do dnia oględzin, a które znajduje się na terenie spornym. Potwierdzili także, że pomiędzy tym budynkiem, a salą, która znajdowała się nadziałce 195/1 było wąskie przejście, z którego korzystała rodzina wnioskodawcy. Potwierdzili także, że znajdowały się budynki gospodarcze.

Zeznania świadków w tym zakresie są spójne, uzupełniają się tworząc logiczną całość. Potwierdza je materiał fotograficzny (k. 116-119, k. 132).

W ocenie Sądu zeznania wszystkich świadków są logiczne, wiarygodne i spójne z pozostałym materiałem dowodowym. Brak jest jakichkolwiek dowodów przeciwnych, które podważyłyby ich wartość dowodową. Również zeznania pozostałych świadków nie podważają ich wiarygodności. Okoliczność, że na działce nr (...) było składowane drewno, czy inny materiał, który został uprzątnięty po wezwaniu gminy, nie podważa twierdzeń wnioskodawcy. Należy również uwzględnić treść art. 339 k.c., z którego wynika domniemanie samoistności posiadania. Ciężar udowodnienia, że posiadanie rodziny wnioskodawcy było jedynie posiadaniem zależnym, spoczywał na uczestniczce postępowania (art. 6 k.c.).

Nadmienić należy, że biegły sądowy J. C. przedstawił w swojej opinii z dnia 28 września 2021 r. dwa warianty wyznaczenia terenu. Pierwszy wyznaczony zgodnie ze stanowiskiem wskazanym we wniosku oraz drugi który biegły wyznaczył na podstawie map i analizy dokumentów. Wnioskodawca wnosił o stwierdzenie nabycia własności przez zasiedzenie obszaru, który w części był przedstawiony przez biegłego jako II wariant. W wariancie tym biegły wyznaczył mniejszy teren, który zdaniem biegłego nie budził wątpliwości, że był na pewno wykorzystywany wraz z działką nr (...) i z którego niewątpliwe tylko korzystała rodzina wnioskodawcy. Biegły nie tylko dokonał pomiarów, ale także dokonał analizy archiwalnej ortofotomapy z 2005 r. W ocenie Sądu powyższe rozważania dotyczące samoistnego posiadania niewątpliwie dotyczą tylko tego terenu (wariant II opinii), i o ten teren wnosił ostatecznie wnioskodawca. W tym zakresie Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że obszar ten był w samoistnym posiadaniu tylko i wyłącznie przez rodzinę wnioskodawcy, z wyłączeniem osób trzecich.

Bezsporny jest fakt, że w okresie posiadania gruntu przez rodzinę wnioskodawcy przedmiotowy sporny grunt należał pierwotnie do państwa, później do Gminy R. a od 2019 r. do uczestniczki postępowania.

Zgodnie z obowiązującym do dnia 1 października 1990r. artykułem 177 k.c. przepisów o nabyciu własności przez zasiedzenie nie stosowano, jeżeli nieruchomość była przedmiotem własności państwowej. Zakaz ten został uchylony na mocy ustawy z dnia 28 lipca 1990r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny (Dz.U.Nr 55, poz. 321). Zgodnie z treścią art. 10 przedmiotowej ustawy jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy istniał stan, który według przepisów

dotychczasowych wyłączał zasiedzenie nieruchomości, a według przepisów obowiązujących po wejściu w życie tej ustawy prowadzi do zasiedzenia, zasiedzenie biegnie od dnia wejścia jej w życie; jednakże termin ten ulega skróceniu o czas, w którym powyższy stan istniał przed wejściem w życie ustawy, lecz nie więcej niż o połowę. W związku z powyższym bieg zasiedzenia spornego gruntu rozpoczął się z dniem 1 października 1990r. Biorąc pod uwagę fakt, że rodzina wnioskodawcy posiadała sporny grunt w złej wierze, czas zasiedzenia wynosi 30 lat. Wskazać należy, że do dnia zamknięcia rozprawy okres ten nie upłynął, jednakże na mocy cytowanego art. 10 ustawy termin ten ulega skróceniu o czas, w którym istniał stan wyłączający zasiedzenie czyli okres od grudnia1958 r. do dnia 1 października 1990r. Biorąc pod uwagę, że na mocy art. 10 w/w ustawy okres czasu konieczny do zasiedzenia ulega skróceniu o czas, w którym istniał stan wyłączający zasiedzenie, lecz nie więcej niż o połowę, należało stwierdzić, ze to matka wnioskodawcy A. J. (1) nabyła sporny grunt w drodze zasiedzenia z dniem 1 października 2005 r. – o czym Sąd orzekł w pkt 1 orzeczenia. To ona władała w tym czasie spornym gruntem jak posiadacz samoistny, to ona była przekonana, że grunt ten stanowi jej własność, a wcześniej własność jej rodziców.

W pkt 2 postanowienia Sąd orzekł, na mocy art. 520 § 1 k.p.c., że wnioskodawczyni i uczestnicy ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Na koszty sądowe składają się nieopłacone koszty wynagrodzenia biegłego oraz koszty związane z dowodem z oględzin nieruchomości. W związku z powyższym od wnioskodawcy – osoby inicjującej niemniejsze postepowanie należało w pkt 3 orzeczenia ściągnąć kwotę 3.355,86 zł. Nadmienić należy, że biegłego sądowego z zakresu geodezji powołano zgodnie z wnioskiem wnioskodawcy.